

Arrest

nr. 243 975 van 13 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54 (3^e verdieping)
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPAERT, die *loco* advocaat E. VAN DER HAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 juni 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Meetjesland op 28.06.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer, die verklaart te heten: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

uiterlijk op 28.06.2020.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart dat hij al 2 jaar woonachtig is bij zijn vriendin, B.C. (...). Deze relatie zou volgens deze vriendin ten einde zijn (zie administratief verslag van aanhouding). Hij verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 24 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de

Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voert zij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van het ministerieel besluit van 18 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken (hierna: het ministerieel besluit van 18 maart 2020), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middelen zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“Eerste stuk : Schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van Handvest, van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG, van artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980, van artikelen 2 en 3 van de Wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere de algemene beginselen van redelijkheid, van zorgvuldigheid en de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier.

De eerbiediging van het privé- en familieleven van verzoeker en correlatieve verplichting van verroerende partij om rekening te houden van het privé-en familieleven van verzoeker bij het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt :

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.*

Artikel 8 van het EVRM is een hogere wetsnorm, waarin een grondrecht verankerd is en waarop particulieren rechtstreeks een beroep kunnen doen voor administratieve en gerechtelijke autoriteiten in België.

Artikel 7 van het Handvest bepaalt dat ééniieder recht heeft "op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie".

Artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG vereist dat rekening wordt gehouden met het gezinsleven van de betrokkene wanneer een verwijderingsmaatregel wordt genomen.

Verder voorziet artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 dat, wanneer een beslissing genomen wordt tot verwijdering er rekening gehouden moet worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Aangezien de eerbiediging van het privé-en familieleven een grondrecht is, moet ook bij een verdrijvingsmaatregel rekening gehouden worden met het gezins-en familieleven van de betrokkene in België.

Wanneer een risico op schending van het recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven wordt aangevoerd, onderzoekt de rechtbank eerst of er een privé- of gezinsleven is in de zin van het EVRM, alvorens te onderzoeken of er een onevenredige inmenging is.

- Bestaan van een gezins- en familieleven*

Voor de beoordeling van het al dan niet bestaan van een privé- en gezinsleven, moet de rechtbank zich plaatsen op het moment waarop de bestreden beslissing genomen werd.

Artikel 8 van het EVRM geeft geen definitie van het begrip "familieleven", het begrip "gezinsleven" of het begrip "privéleven". Bij gebreke van een wettelijke definitie van deze begrippen stelt het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM") in zijn rechtspraak dat het de feitelijke familiebanden zijn die zullen worden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het familie- en privéleven omvat het recht van het individu om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met zijn medemensen. Verder volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens dat de familierelatie tussen echtgenoten of partners moet worden verondersteld.

In casu, staat het feit dat verzoeker een privé- en gezinsleven heeft in België buiten twijfel. Dit blijkt o.a. uit het administratief dossier.

Inderdaad, verzoeker verblijft in België sinds bijna 4 decennia en is nooit teruggekeerd naar Marokko. Hij verbleef tot 2014 ook legaal in België. Verzoeker heeft bijgevolg al zijn socio-culturele en affectieve banden in België zodat verzoeker in België een privéleven heeft.

Verder is de zoon van verzoeker, H. (...), van Belgische nationaliteit en verblijft deze in België. Verzoeker ziet zijn zoon op regelmatige basis.

Hij valt bijgevolg binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM. Dit blijkt verder niet betwist te worden door verwerende partij.

- Onevenredige inmenging in het privé-en familieleven van verzoeker

Zoals Uw Raad dit herhaaldelijk vaststelt, kunnen in bepaalde gevallen "binnenkomst-, verblijf- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM" (RvV, arrest nr. 220 465 van 30 april 2019).

In het geval van een toelating tot binnenkomst en/of eerste verblijf of in het geval van een illegaal verblijf, dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.

Dit onderzoek wordt uitgevoerd door een billijke afweging van de betrokken belangen. Indien na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting is voor de staat, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden.

Met andere woorden, overeenkomstig artikel 8 van het EVRM kan een inmenging in het privé-en familieleven enkel worden aanvaard mits eerbiediging van een zekere evenredigheid. De verwerende partij moet bijgevolg aantonen dat zij zorgvuldig een evenwicht gezocht heeft tussen het nagestreefde doel en de ernst van de schending van het recht op eerbiediging van het privé-en familieleven van de verzoekende partij. Er moet rekening gehouden worden, enerzijds, met het feit dat de vereisten van artikel 8 van het EVRM, evenals de andere bepalingen van het verdrag, waarborgen zijn en niet afhankelijk kunnen zijn van de goodwill van de administratie⁷, en, anderzijds, met het feit dat dit artikel prevaleert boven de bepalingen van de wet van 15 december 1980.

In recentere arresten relateert het EHRM verder het onderscheid tussen positieve en negatieve verplichtingen, aangezien de toepasselijke beginselen in beide situaties vergelijkbaar zijn.

In het licht van voormelde overwegingen, moest verwerende partij een individueel onderzoek verrichten naar de persoonlijk situatie van verzoeker om deze billijke belangenafweging te kunnen volbrengen.

Uw Raad heeft op 23.06.2016 (n° 170.460), betreffende een bevel om het grondgebied te verlaten, reeds geacht dat :

"hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de

beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140)" (wij onderlijnen) ;

Uw Raad stelt verder dat :

"De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede zuil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging" (wij onderlijnen) ;

In een arrest nr. 182 432 van 16 februari 2017, heeft Uw Raad ook geacht dat :

"Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben ".

In casu, kan enkel geconcludeerd worden tot het feit dat verwerende partij geen individueel onderzoek heeft verricht aangaande de situatie van verzoeker. Verwerende partij heeft bijgevolg ook geen billijke afweging kunnen verrichten tussen de belangen van verzoeker en het algemeen belang.

Betreffende het privé- en familieleven van verzoeker stelt verwerende partij inderdaad enkel dat :

"Betrokkene verklaart dat hij al 2 jaar woonachtig is bij zijn vriendin, B.C. (...). Deze relatie zou volgens deze vriendin ten einde zijn (zie administratief verslag van aanhouding). Hij verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt"

In de motivering van de beslissing, wordt het Belgisch kind van verzoeker, dat in België verblijft, zelfs niet vermeldt, noch het 40-jariglang verblijf van verzoeker in België.

Verwerende partij heeft zijn onderzoeksplicht dus duidelijk niet vervuld aangezien hij, bij het nemen van de beslissing, duidelijk niet wist dat verzoeker een Belgisch kind heeft en bijgevolg geen belangenafweging verricht heeft tussen het privé-en familieleven van verzoeker en het algemeen belang.

Verwerende partij had nochtans een degelijk onderzoek moeten volbrengen om zich daadwerkelijk en bewust te kunnen uitspreken over de proportionaliteit van de bestreden maatregel met artikel 8 EVRM. Het kort gesprek dat gevoerd werd met een politieagent, zonder tolk, was helemaal onvoldoende om zich daadwerkelijk en bewust te kunnen uitspreken over het bestaan van het privé-en familieleven van verzoeker in België, in het bijzonder aangezien hij reeds bijna 40 jaar in België verblijft en het bijgevolg voor zich spreekt dat verzoeker een privé-en familieleven heeft in België.

De bestreden beslissing is bijgevolg illegaal en in strijd met artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 aangezien deze artikelen een proportionaliteitsafweging opleggen die niet daadwerkelijk uitgevoerd werd.

Uit deze overwegingen blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is aangezien er met geen woord gerept wordt over het eigenlijke privé-en familieleven van verzoeker in België. De motivering van de bestreden maatregel laat verder duidelijk een gebrek aan een zorgvuldige analyse blijken voordat het bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd, dit in flagrante schending van de bovengenoemde supranationale en nationale normen.

Uw Raad heeft ook reeds geacht dat :

"Par conséquent, le Conseil ne peut que constater que la motivation de la décision ne permet pas de révéler si la partie défenderesse a, en imposant une interdiction d'entrée d'une durée de huit années, pris en considération l'ensemble des éléments particuliers de la cause liés à la vie privée et familiale du requérant et ce, sans qu'il soit nécessaire de vérifier l'appréciation de celle-ci sur la présence d'une « menace grave pour l'ordre public ». Le Conseil estime, par conséquent, que l'interdiction d'entrée d'une durée de huit ans est insuffisamment motivée au regard de l'article 8 de la CEDH" (n° 166 717 van 28 april 2016).

De materiële motiveringsplicht voorziet dat de aangehaalde motivering volledig, correct en afdoende dient te zijn, wat in casu niet het geval is. Er wordt inderdaad met geen woord gerept over het 40-jaarlange verblijf van verzoeker in België en het feit dat zijn kind in België verblijft.

Verwerende partij schendt ook artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt alsook artikel 62 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de artikelen 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest, artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG, de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980, artikelen 2 en 3 van de Wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de verplichting beslissingen afdoende te motiveren, het zorgvuldigheidsbeginsel en de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier.

Tweede stuk : Schending van artikel 41 van het Handvest en van de beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere de algemene beginselen van redelijkheid, van zorgvuldigheid en de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier.

Het hoonecht

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie bepaalt dat :

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

Verder wordt het recht om gehoord te worden ook verankerd in het beginsel van behoorlijk bestuur « audi alteram partem ».

Het hoorrecht is ook een algemeen beginsel van het Unierecht (CCE, n° 141 336 van 19 maart 2015, RvV, n°126.158 van 24 juni 2014).

Dit beginsel verplicht de administratie om een voorafgaand verhoor te voorzien alvorens een maatregel te nemen « dont les conséquences sont susceptibles d'affecter gravement la situation ou les intérêts de leur destinataires (vrije vertaling « waarvan de gevolgen op ernstige wijze de situatie of de belangen van de betrokkenen kan aantasten ») (R.v.S., arrest Lindeberg, n°179.795 dd. 18 februari 2008).

Iedereen heeft inderdaad het recht "om zijn opmerkingen mondeling of schriftelijk te doen kennen zoanneer hij zijn belangen moet vrijwaren, zelfs indien dit recht niet uitdrukkelijk in de wet is opgenomen of indien de wet de administratie niet oplegt om de burger te horen voordat zij haar beslissing neemt. Dit recht moet in elk stadium van de beslissingsprocedure kunnen worden uitgeoefend" (<http://www.federaalombudsman.be/nl/inhoud/ombudsnormen>).

"Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, aB. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C- 349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.)" (RvV, n°126.158 van 24 juni 2014);

Dit beginsel heeft een dubbel doel: « Dit principe zorgt ervoor dat zowel de belangen van de burger als van de administratie worden gevrijwaard: de burger heeft de mogelijkheid om zijn argumenten naar voor te brengen en de administratie heeft de garantie dat zij met kennis van zaken een beslissing neemt" (<http://www.federaalombudsman.be/nl/inhoud/ombudsnormen>).

Uw Raad heeft reeds vastgesteld wat volgt :

"Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof heeft de regel dat aan de adressant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37)" (RvV, nr. 222 196 van 29 mei 2019).

Hieruit volgt dat de administratie de situatie van de betrokkene moet onderzoeken en hem in staat moet stellen zijn argumenten naar voren te brengen alvorens dat de maatregel genomen zou worden. Dit geldt ook voor een bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu, heeft verzoeker enkel een heel kort gesprek gehad met een politieagent, zonder tolk, zodat dit gesprek niet kan gelden als een degelijk onderhoud in het kader van artikel 41 van het Handvest en het hoorrecht van verzoeker.

Verzoeker heeft nochtans ontegensprekelijk in België een privé-en gezinsleven aangezien hij reeds bijna 40 jaar in België verblijft (waarvan 30 jaar op basis van een legaal verblijf) en een Belgisch kind heeft dat vandaag 5 jaar oud is en in België verblijft.

Verwerende partij is weldegelijk op de hoogte van het feit dat verzoeker sinds bijna 40 jaar in België verblijft zodat het heel belangrijk was om een degelijk onderhoud te voorzien, in het bijzijn van een tolk, zodat verzoeker alle nodige elementen had kunnen laten gelden.

Het gesprek dat gevoerd werd was helemaal onvoldoende om een grondig en degelijk onderzoek te voeren naar het privé-en familieleven van verzoeker in België. Dit blijkt heel concreet uit het feit dat verzoeker zelfs niet heeft kunnen melden dat hij een zoon heeft die van Belgische nationaliteit is en in België verblijft.

Indien verwerende partij verzoeker om aanvullende informatie had gevraagd betreffende zijn persoonlijke situatie, zou verwerende partij noodzakelijkerwijs een andere beslissing genomen hebben.

Hieruit volgt dat het besluitvormingsproces tot een ander resultaat had kunnen leiden indien verzoeker daadwerkelijk verhoord was geweest, in het bijzijn van een tolk, voor het nemen van de bestreden

beslissing. Verwerende partij heeft echter geen enkel concreet onderzoek uitgevoerd naar de concrete elementen van de zaak om haar beslissing te nemen.

Verwerende partij schendt bijgevolg artikel 41 van het Handvest en van de beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere de algemene beginselen van redelijkheid, van zorgvuldigheid en de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier.

Derde stuk : Schending van artikel 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 en van de beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere de algemene beginselen van redelijkheid en van zorgvuldigheid

Geen gebonden bevoegdheid

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980 bepaalt :

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : [...] 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd" [...]»;

Deze bepaling werd gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 en heeft de verplichting ingevoegd voor Dienst Vreemdelingenzaken om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

In de parlementaire voorbereidende werkzaamheden van deze wet van 19 januari 2012 luidt het commentaar op artikel 5 dat deze nieuwe bepaling invoegt als volgt:

"Artikel 6, § 1 van de richtlijn legt de lidstaten op om een terugkeerbesluit tegen elke onderdaan van een derde land uit te vaardigen die illegaal op het grondgebied verblijft. De eerste zin van het eerste lid van artikel 7 werd in die zin aangepast. Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel mag in geen geval verwijderd worden naar het land waar hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een schending van het beginsel van non refoulement. Bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt het beginsel van non-refoulement, zoals voorzien in artikel 22 van het ontwerp, toegepast

Uw Raad oordeelt trouwens :

"Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel "moet" worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel "kan" worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld "que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée." [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt

aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijf aanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde bepalingen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex mine een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verweerder hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven" (wij onderlijnen) (RvV, nr. 200 810 van 8 maart 2018).

Aangezien het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten geen gebonden bevoegdheid is, had verwerende partij in casu rekening moeten houden met een eventuele schending van de grondrechten van verzoeker, en in het bijzonder zijn recht tot eerbiediging van zijn gezins- en familieleven.

In de vorige stukken werd echter aangetoond dat het privé- en gezinsleven van verzoeker, onder andere beschermd door artikel 8 van het EVRM, niet geëerbiedigd werd, aangezien een terugkeer van verzoeker naar Marokko een onevenredige inbreuk zal inhouden op zijn recht op privé- en gezinsleven. In dergelijke omstandigheden kon verwerende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten nemen jegens verzoeker.

Bijgevolg schendt verwerende partij artikelen 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 en de beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere de algemene beginselen van redelijkheid en van zorgvuldigheid.

Vierde stuk : Schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 24 van het Handvest, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de rechter van het kind, van artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980, van artikelen 2 en 3 van de Wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere de algemene beginselen van redelijkheid, van zorgvuldigheid en de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier.

Het hoger belang van het kind

De verplichting om rekening te houden met het belang van het kind vloeit voort uit het Belgisch recht (artikel 22 van de Grondwet) en uit het internationaal en Europees recht (artikel 8 van het EVRM, artikel 24 van het Handvest en artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind).

Zo moet specifiek rekening gehouden worden met de bewoordingen van artikel 3.1 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind :

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging".

Het belang van het kind moet bijgevolg noodzakelijkerwijs een prominente plaats innemen in de analyse van situaties met betrekking tot de fundamentele rechten van een kind, zelfs wanneer het wordt afgewogen tegen de nationale wetgeving of het beginsel van openbare orde.

De interne en Europese rechtspraak maar ook de meerderheidsdoctrine, neigen allemaal naar een steeds belangrijker wordende overweging van het belang van het kind.

Zo beklemtoont het EHRM dat er een brede consensus bestaat - ook in het internationaal recht - dat bij het nemen van beslissingen met betrekking tot kinderen, hun belangen moeten prevaleren.

In de bestreden beslissing, rept verwerende partij met geen woord over het feit dat verzoeker een zoon heeft, H. (...), die in België verblijft en van Belgische nationaliteit is, zodat verwerende partij heel waarschijnlijk niet wist dat verzoeker in België een zoon heeft.

Hoe dan ook heeft verwerende partij duidelijk onvoldoende rekening gehouden met het hoger belang van H. (...).

Zijn hoger belang bestaat inderdaad ontegensprekelijk uit het feit dat hij met zijn twee ouders zou leven in België, en niet gescheiden van één van hen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt nergens dat verwerende partij een onderzoek heeft verricht naar de concrete situatie van H. (...) en zijn vader en bijgevolg blijkt ook niet dat er concreet rekening gehouden werd met zijn hoger belang van H. (...), hoewel deze een prominente plaats moet innemen in elke beslissing betreffende een kind.

Dit onderzoek werd in casu niet effectief verricht.

De verwerende partij schendt bijgevolg artikel 8 van het EVRM, artikel 24 van het Handvest, artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de rechter van het kind, artikel 22 van de Grondwet, artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980, artikelen 2 en 3 van de Wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere de algemene beginselen van redelijkheid, van zorgvuldigheid en de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier.”

en

“De huidige onmogelijkheid om naar Marokko te reizen is duidelijk om redenen van volksgezondheid.

De afgelopen maanden heeft het Coronavirus zich over de hele wereld verspreid. Verschillende landen hebben nationale "lockdowns" uitgevaardigd en hun grenzen gesloten in een poging om de verspreiding van het virus te stoppen. Ondanks de strikte veiligheidsmaatregelen neemt het aantal infecties toe. Wereldwijd zijn tot nu toe bijna 650.000 mensen gestorven.

Ook Marokko wordt getroffen door het Coronavirus. Op 26 juli 2020, lezen we dat er een "zorgwekkende stijging" is van het aantal besmettingen.

Een overdracht naar Marokko zou echter een reis, opeenvolgende omgevingsveranderingen, opeenvolgende opvangveranderingen impliceren, die onvermijdelijk uiterst schadelijk zouden zijn voor verzoeker en een verhoogd risico op besmetting zouden veroorzaken.

Onder deze omstandigheden, aangezien de huidige gezondheids crisis, is een terugkeer naar Marokko absoluut ondenkbaar. Indien verzoeker naar Marokko zou terugkeren, zou hij worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting, met name voor zover er geen garanties zijn dat hij daar van een opvang zal kunnen genieten.

Een terugkeer naar Marokko zou bijgevolg ongetwijfeld een onmenselijke en vernederende behandeling zijn in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Bovendien zijn de grenzen tussen Marokko en België nog steeds gesloten.

Op de dag dat zij de bestreden beslissing genomen heeft, wist verwerende partij heel goed dat verzoeker geen volk zou kunnen geven aan het bevel om grondgebied te verlaten, zonder risico een belangrijk risico te nemen voor zijn gezondheid en zijn leven.

Een overheidsinstantie kan van een persoon niet eisen dat hij risico's zou nemen en wettelijke bepalingen zou schenden, in het bijzonder de noodmaatregelen die genomen werden om de verspreiding van een pandemie zoals het coronavirus te beperken.

Niet alleen is de bestreden beslissing in strijd met het ministerieel besluit van 18 maart 2020, maar heeft verwerende partij ook een onbegrijpelijk en laakbaar gebrek aan voorzichtigheid aan de dag gelegd.

Door de bestreden beslissing te nemen, zonder rekening te houden met de huidige pandemie en de risico's die verzoeker zal moeten nemen voor zijn eigen gezondheid, schendt de verwerende partij artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest, het ministerieel besluit van 18 maart 2020, artikel 62 van de wet van 15 december 1980, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve beslissingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder, het rechtsmatige vertrouwensbeginsel, het beginsel van redelijkheid en het beginsel van zorgvuldigheid."

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij voert in de aanhef van haar middelen onder meer de schending aan van *"de beginselen van behoorlijk bestuur"*. Deze generieke term maakt echter geen duidelijke omschrijving uit van de geschonden geachte rechtsregels.

Met betrekking tot de in het eerste middel aangevoerde schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn wijst de Raad erop dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Immers werd voornoemd artikel omgezet naar Belgisch recht door middel van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Verder dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij bij haar toelichting bij het tweede middel nalaat om duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing het ministerieel besluit van 18 maart 2020 en het vertrouwensbeginsel schendt.

De middelen zijn in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten. In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij op het moment van haar arrestatie niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum of geldige verblijfstitel. Er wordt vooreerst geduid dat de verzoekende partij werd gehoord door de politie van PZ Meetjesland op 28 juni 2020 en dat in deze beslissing rekening werd gehouden met haar verklaringen. Voorts wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij verklaart dat zij al twee jaar woonachtig is bij haar vriendin B.C., dat deze relatie volgens deze vriendin ten einde is, waarbij er vervolgens wordt verwezen naar het administratief verslag van aanhouding, dat de verzoekende partij verklaart geen medische problemen te hebben en dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, dat de gemachtigde bijgevolg in de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens wordt geduid dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, dat conform artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet er een risico op onderduiken bestaat. In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de door wet voorziene termijn, dat uit het

administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren, alsook dat zij niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden, dat zij zich niet bij de gemeente heeft aangemeld binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en dat zij geen bewijs levert dat zij op hotel logeert.

Waar de verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is aangezien er met geen woord wordt gerept over haar privé- en familielevens in België, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij voorbij gaat aan de motieven van de bestreden beslissing. Immers wordt er gemotiveerd dat de verzoekende partij verklaart dat zij al twee jaar woonachtig is bij haar vriendin B.C., dat deze relatie volgens deze vriendin ten einde is, waarbij er wordt verwezen naar het administratief verslag van aanhouding, dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. Zoals zal blijken uit wat volgt, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven met een vermeende zoon H., zodat de verwerende partij niet gehouden was hierover te motiveren. Evenmin toont de verzoekende partij aan, zoals eveneens zal blijken uit wat volgt, dat de verwerende partij gehouden was om in de bestreden beslissing te motiveren over het privéleven.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestreden bevel inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de rechtsnormen en -beginselen waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

3.6. De verzoekende partij beroept zich vooreerst op artikel 8 van het EVRM, op artikel 7 van het Handvest en op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en stelt dat aangezien de eerbiediging van het privé- en familieleven een grondrecht is, ook bij een verdrijvingsmaatregel rekening gehouden moet worden met het gezins- en familieleven van de verzoekende partij in België. Zij betoogt dat het feit dat zij in België een privé- en gezinsleven heeft buiten twijfel staat, dat dit ook blijkt uit het administratief dossier, dat zij sinds bijna vier decennia in België verblijft en nooit is teruggekeerd naar Marokko, dat zij tot 2014 ook legaal in België verbleef, dat zij bijgevolg al haar socio-culturele en affectieve banden in België heeft zodat zij in België een privéleven heeft, dat haar zoon, H., van Belgische nationaliteit is en in België verblijft, dat zij haar zoon op regelmatige basis ziet, dat zij bijgevolg binnen de werkings sfeer van artikel 8 van het EVRM valt, dat dit verder niet betwist blijkt te worden door de verwerende partij, dat *in casu* enkel kan geconcludeerd worden dat de verwerende partij geen individueel onderzoek heeft verricht aangaande haar situatie, dat de verwerende partij bijgevolg ook geen billijke afweging heeft kunnen verrichten tussen haar belangen en het algemeen belang, dat in de motivering van de bestreden beslissing het Belgisch kind dat in België verblijft zelf niet wordt vermeld, noch haar 40-jarig lang verblijf in België, dat de verwerende partij haar onderzoekplicht duidelijk niet heeft vervuld aangezien zij bij het nemen van de bestreden beslissing duidelijk niet wist dat zij een Belgisch kind heeft en bijgevolg geen belangenafweging heeft verricht tussen het privé- en familieleven van de verzoekende partij en het algemeen belang, dat de verwerende partij nochtans een dergelijk onderzoek had moeten volbrengen om zich daadwerkelijk en bewust te kunnen uitspreken over de proportionaliteit van de bestreden maatregel met artikel 8 van het EVRM, dat het kort gesprek dat gevoerd werd met een politieagent, zonder tolk helemaal onvoldoende was om zich daadwerkelijk en bewust te kunnen uitspreken over het bestaan van het privé- en familieleven van de verzoekende partij in België, in het bijzonder aangezien zij reeds bijna 40 jaar in België verblijft en het bijgevolg voor zich spreekt dat zij een privé- en familieleven heeft in België.

3.7. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

3.8. Wat haar familie- en gezinsleven betreft, betoogt de verzoekende partij dat zij een zoon H. heeft, die de Belgische nationaliteit bezit en in België verblijft en dat zij hem op regelmatige tijdstippen ziet. Verder in haar verzoekschrift verklaart zij dat haar zoon vandaag 5 jaar oud is.

3.9. In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, § 21; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

Om een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om *de facto* gezinsbanden te creëren (“*Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties.*” EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

3.10. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. De verzoekende partij blijft hierin volkomen in gebreke. De Raad stelt immers vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij een zoon H. heeft, doch het bestaan van voormelde persoon en haar verwantschapsband met deze persoon niet aantoont, noch de relatie met haar vermeende zoon verder toelicht en/of hiervan stavingstukken voorlegt. Dergelijke elementen blijken ook niet uit het administratief dossier. Door enkel voor te houden dat zij een zoon, H. heeft, die van Belgische nationaliteit is en in België verblijft en dat zij hem op regelmatige basis ziet, toont de verzoekende partij het bestaan van zoon H. geenszins aan. Dit geldt des te meer nu de verwerende partij in de nota met opmerkingen verklaart dat uit de opzoeken in het rijksregister blijkt dat er bij de verzoekende partij geen kind wordt vermeld. Uit hetgeen uitgezet wordt in punt 3.22. blijkt ook dat de verzoekende partij werd gehoord over haar gezinsleven maar geenszins melding maakte van het bestaan van een zoon H. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat in de bestreden beslissing het Belgische kind niet wordt vermeld en dat de verwerende partij haar onderzoekplicht duidelijk niet heeft vervuld aangezien zij bij het nemen van de bestreden beslissing duidelijk niet wist dat zij een Belgisch kind heeft en bijgevolg geen belangenafweging heeft verricht tussen het privé- en familieleven van de verzoekende partij en het algemeen belang, dat de verwerende partij nochtans een dergelijk onderzoek had moeten volbrengen

om zich daadwerkelijk en bewust te kunnen uitspreken over de proportionaliteit van de bestreden maatregel met artikel 8 van het EVRM. Waar de verzoekende partij kritiek uit op het gehoor, verwijst de Raad naar wat hieromtrent wordt gesteld in punt 3.22.

Nu het bestaan van H. en het verwantschap met de verzoekende partij niet wordt aangetoond en, in de hypothese dat de verzoekende partij wel degelijk een zoon H. heeft, al evenmin het bestaan van *de facto* gezinsbanden, maakt zij aldus een gezinsleven niet aannemelijk.

Bijgevolg diende en dient geen belangenafweging gemaakt te worden tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

3.11. Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de motieven betreffende het gezinsleven met de vriendin B.C., met name *“Betrokkene verklaart dat hij al 2 jaar woonachtig is bij zijn vriendin, B.C. (...). Deze relatie zou volgens deze vriendin ten einde zijn (zie administratief verslag van aanhouding). (...) Een schending van de artikelen (...) 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”* niet betwist.

3.12. Wat betreft het privéleven wijst de verzoekende partij erop dat zij sinds bijna 4 decennia in België verblijft en nooit is teruggekeerd naar Marokko, dat zij tot 2014 ook legaal in België verbleef, dat zij bijgevolg al haar socio-culturele en affectieve banden in België heeft zodat zij in België een privéleven heeft.

3.13. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

3.14. *In casu* blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij op 29 november 2011 ambtshalve werd geschrapt. Overeenkomstig artikel 39, §7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel meer dan 3 maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in 2014 om herinschrijving verzocht. Echter bleek een woonstcontrole op het door haar opgegeven adres alwaar zij herinschrijving verzocht op 23 mei 2015 negatief. Er werd geen gevolg gegeven aan haar aanvraag tot herinschrijving. De verzoekende partij beschikt op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet over een verblijfsrecht, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Er blijkt dan ook niet, minstens toont de verzoekende partij niet aan, dat er *in casu* op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van een weigering van een voortgezet verblijf.

3.15. Nu er *in casu* geen sprake is van een weigering van een voortgezet verblijf oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dat eerder onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996,

Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

3.16. *In casu* toont de verzoekende partij niet met concrete gegevens aan dat zij het privéleven niet kan verderzetten in haar land van herkomst of elders. Zij duidt geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aan die de voortzetting van dit privéleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Evenmin toont zij aan dat zij dit enkel in België zou kunnen verder zetten. Immers wijst zij op haar langdurig verblijf in België van bijna 4 decennia en stelt ze dat ze nooit is teruggekeerd naar Marokko, tot 2014 ook legaal in België verbleef en bijgevolg al haar socio-culturele en affectieve banden in België heeft. Zij laat echter na deze banden met België te verduidelijken en voegt ook geen stavingstukken toe aan haar verzoekschrift. Evenmin toont zij aan waarom zij omwille van haar langdurig verblijf in België en haar socio-culturele en affectieve banden in België haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in het herkomstland. Zij toont niet aan dat zij de affectieve banden niet kan onderhouden door het gebruik van de moderne communicatiemiddelen.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Gelet op voormelde vaststellingen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen waaruit zou blijken dat zij haar privéleven niet kan verderzetten in het herkomstland, ten onrechte geen rekening heeft gehouden of hieromtrent ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

3.17. Een schending van artikel 8 van het EVRM is dus niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt *in casu* een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.18. Artikel 7 van het Handvest luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Artikel 7 van het Handvest bevat dus rechten die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, zodat aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci). Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing *in casu* strijdt met artikel 8 van het EVRM. Derhalve kan evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest worden aangenomen.

3.19. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

In casu blijkt geenszins een miskening van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Uit punt 3.10. blijkt immers dat de verzoekende partij niet aantoonde dat er sprake is van een gezinsleven met haar vermeende zoon H. waarmee de verwerende partij in de bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening heeft gehouden of waaromtrent de verwerende partij had moeten motiveren. Betreffende de verklaring van de verzoekende partij waar zij wijst op haar relatie met B.C. stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden, doch hieromtrent heeft gemotiveerd dat B.C. verklaard heeft dat de relatie ten einde is en dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aannemelijk gemaakt. Deze motieven worden door de verzoekende partij niet betwist.

Wat betreft de overige elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet toont de verzoekende partij niet aan dat deze *in casu* van toepassing zouden zijn. Immers laat de verzoekende partij na om aannemelijk te maken dat zij kinderen in België heeft, noch toont zij aan dat zij een zoon H. heeft die de Belgische nationaliteit heeft en in België verblijft. Ze voert evenmin elementen inzake haar gezondheid aan, zoals ook wordt aangegeven in de bestreden beslissing, waarmee de verwerende partij gehouden zou zijn geweest rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat de motieven in de bestreden beslissing, met name waar gesteld wordt als volgt: *“Betrokkene verklaart dat hij al 2 jaar woonachtig is bij zijn vriendin, B.C. (...). Deze relatie zou volgens deze vriendin ten einde zijn (zie administratief verslag van aanhouding). Hij verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”*, foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn, noch dat deze in strijd zijn met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aldus niet aangetoond.

3.20. De verzoekende partij beroept zich verder op het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest, als beginsel van behoorlijk bestuur en als algemeen beginsel van het Unierecht. Zij betoogt dat zij enkel een heel kort gesprek heeft gehad met een politieagent, zonder tolk, zodat dit gesprek niet kan gelden als een degelijk onderhoud in het kader van artikel 41 van het Handvest en haar hoorrecht, dat zij nochtans ontegensprekelijk in België een privé- en gezinsleven heeft, aangezien zij reeds bijna 40 jaar in België verblijft, waarvan 30 jaar op basis van een legaal verblijf, en een Belgisch kind heeft dat vandaag 5 jaar oud is en in België verblijft, dat de verwerende partij wel degelijk op de hoogte was van het feit dat zij sinds bijna 40 jaar in België verblijft zodat het heel belangrijk was om een degelijk onderhoud te voorzien, in het bijzijn van een tolk, zodat zij alle nodig elementen had kunnen laten gelden, dat het gesprek dat gevoerd werd helemaal onvoldoende was om een grondig en degelijk onderzoek te voeren naar het privé- en familieleven in België, dat dit heel concreet blijkt uit het feit dat zij zelfs niet heeft kunnen melden dat zij een zoon heeft die van Belgische nationaliteit is en in België verblijft, dat indien de verwerende partij haar om aanvullende informatie had gevraagd betreffende haar persoonlijke situatie, zij noodzakelijkerwijs een andere beslissing zou hebben genomen, dat het besluitvormingsproces tot een ander resultaat had kunnen leiden indien zij daadwerkelijk verhoord was geweest, in het bijzijn van een tolk, voor het nemen van de bestreden beslissing, dat de verwerende partij geen enkele concreet onderzoek heeft uitgevoerd naar de concrete elementen van de zaak om haar beslissing te nemen.

3.21. Het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34). De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht zoals uitgelegd door het Hof van Justitie aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Een bevel om het grondgebied te verlaten, kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000,

Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

De Raad wijst erop dat uit de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verzoekende partij met de verwijzing naar de door haar opgesomde elementen geen beschermingswaardig gezinsleven met haar vermeende zoon H. aannemelijk maakt. Evenmin toont zij aan dat er hinderpalen zijn die haar beletten om haar privéleven in het buitenland verder te zetten. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij enige dienstige informatie of elementen aan de verwerende partij had kunnen verschaffen die haar besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden en haar ervan hadden kunnen weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen.

Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan *in casu* niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.22. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij wel degelijk gehoord werd voor het nemen van de bestreden beslissing en dit op 28 juni 2020. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar dit gehoor door de politie van PZ Meetjesland. Het "administratief rapport: illegaal verblijf", waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst, bevindt zich in het administratief dossier en bevat onder punt 7 een samenvatting van het "verhoor van de betrokkene". Er wordt gesteld: "*Betrokkene verklaart dat hij een relatie heeft met B.C. (...) woonachtig te (...), 9971 Kaprijke. Hij verblijft reeds 2 jaar op dit adres. De relatie zou volgens B.C. (...) nu ten einde zijn en zij wenst dat hij vertrekt.*" Daarnaast bevat het formulier de volgende vragen en antwoorden: "*Zijn er nog elementen die de vreemdeling kenbaar wil maken betreffende de rechtmatigheid van zijn verblijf, familie- en gezinsleven? / Zijn er nog elementen die de vreemdeling wil kenbaar maken betreffende zijn gezondheidstoestand? / Zijn er nog elementen die een onmiddellijke terugkeer in de weg staan? / Hebt u in België of in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) aangevraagd? / Werden uw vingerafdrukken reeds in een ander Europees land genomen? /".*

Er blijkt aldus dat de verzoekende partij, voor het nemen van de bestreden beslissing de kans heeft gekregen om de volgende zaken toe te lichten: de rechtmatigheid van haar verblijf, haar familie- en gezinsleven, haar gezondheidstoestand, elementen die haar onmiddellijke terugkeer in de weg staan en voorgaande aanvragen om internationale bescherming. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij een verklaring heeft afgelegd omtrent haar relatie met B.C. Zij maakt geenszins aannemelijk dat zij niet heeft kunnen melden dat zij een zoon heeft die van Belgische nationaliteit is en in België verblijft. Waar de verzoekende partij betoogt dat indien de verwerende partij om aanvullende informatie had gevraagd betreffende haar persoonlijke situatie, zij noodzakelijkerwijs een andere beslissing zou hebben genomen, toont zij geenszins aan dat zij ter gelegenheid van het gehoor niet in de gelegenheid werd gesteld te wijzen op de aanwezigheid van een zoon op het Belgische grondgebied of op haar 40-jarig verblijf. De Raad herhaalt dat uit het gehoor van de politie van PZ Meetjesland van 28 juni 2020 blijkt dat haar gevraagd werd naar haar familie- en gezinsleven alsook naar omstandigheden die een onmiddellijke terugkeer in de weg staan. Bovendien toont zij ter gelegenheid van haar verzoekschrift, zoals blijkt uit wat voorafgaat, geenszins aan dat zij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij haar kritiek op de

omstandigheden van het gehoor. Zij toont niet aan dat het besluitvormingsproces tot een ander resultaat had kunnen leiden indien zij daadwerkelijk (uitgebreider) gehoord was geweest, in het bijzijn van een tolk, voor het nemen van de bestreden beslissing.

3.23. Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond. Evenmin toont de verzoekende partij in dit verband een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aan.

3.24. De verzoekende partij beroept zich in haar verzoekschrift vervolgens op de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en stelt dat, aangezien er bij het nemen van een bevel geen gebonden bevoegdheid is, de verwerende partij *in casu* rekening had moeten houden met een eventuele schending van haar grondrechten, en in het bijzonder haar recht tot eerbiediging van haar gezins- en familieleden, dat in de vorige stukken werd aangetoond dat haar privé- en gezinsleven, onder andere beschermd door artikel 8 van het EVRM, niet geëerbiedigd werd, aangezien een terugkeer naar Marokko een onevenredige inbreuk zal inhouden op haar recht op een privé- en gezinsleven, dat in dergelijke omstandigheden de verwerende partij geen bevel jegens haar kon nemen.

3.25. Daar uit hetgeen uiteengezet werd in punten 3.10. en 3.16. blijkt dat de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm, *in casu* artikel 8 van het EVRM en het recht op een beschermingswaardig familie- en gezinsleven, zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet in het bezit was van een geldig paspoort met geldig visum of een geldige verblijfstitel, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

3.26. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt aldus niet aangetoond. Uit wat uiteengezet werd in punt 3.19. blijkt dat een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet evenmin wordt aangetoond, noch maakt de verzoekende partij in het licht van het voorgaande een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

3.27. De verzoekende partij beroept zich in een volgend middelonderdeel op het hoger belang van het kind en betoogt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing met geen woord rept over het feit dat zij een zoon heeft, H., die in België verblijft en van Belgische nationaliteit is, zodat de verwerende partij heel waarschijnlijk niet wist dat zij in België een zoon heeft, dat hoe dan ook de verwerende partij duidelijk onvoldoende rekening heeft gehouden met het hoger belang van H., dat zijn hoger belang inderdaad ontegensprekelijk bestaat uit het feit dat hij met zijn twee ouders zou leven in België, en niet gescheiden van één van hen, dat uit de motivering van de bestreden beslissing nergens blijkt dat de verwerende partij een onderzoek heeft verricht naar de concrete situatie van H. en zijn vader en bijgevolg ook niet blijkt dat er concreet rekening gehouden werd met het hoger belang van H., hoewel deze een prominente plaats moet innemen in elke beslissing betreffende een kind, dat dit onderzoek *in casu* niet effectief werd verricht.

3.28. Daar waar de verzoekende partij artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag inroept, volstaat het vooreerst om te stellen dat dit verdrag geen directe werking heeft zodat de verzoekende partij zich alleen al om die reden er zich niet met gunstig gevolg op kan beroepen.

3.29. De Raad wijst verder op wat werd uiteengezet in punt 3.10. Nu de verzoekende partij geenszins aantoonde dat zij een zoon H. heeft, noch aantoonde dat zij in België andere minderjarige kinderen heeft, maakt zij geenszins aannemelijk dat zij zich op het hoger belang van het kind kan beroepen. Zij toont immers niet aan op welke manier de verwerende partij gehouden was om bij het nemen van de bestreden beslissing rekening te houden met het hoger belang van het kind, nu zij geenszins aannemelijk maakt dat zij kinderen in België heeft.

3.30. Aldus toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing het hoger belang van het kind heeft geschonden en maakt zij in dit kader geenszins een schending van artikel 24 van het Handvest, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet aannemelijk, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel. Evenmin maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

3.31. De verzoekende partij betoogt tot slot, in het tweede middel, dat zij onmogelijk naar Marokko kan reizen om redenen van volksgezondheid, dat het coronavirus zich de afgelopen maanden over de hele wereld heeft verspreid, dat verschillende landen nationale “lockdowns” hebben uitgevaardigd en hun grenzen hebben gesloten in een poging om de verspreiding van het virus te stoppen, dat ondanks de strikte veiligheidsmaatregelen het aantal infecties toeneemt, dat tot nu toe wereldwijd bijna 650.000 mensen zijn gestorven, dat ook Marokko wordt getroffen door het coronavirus, dat ze op 26 juli 2020 leest dat er een zorgwekkende stijging is van het aantal besmettingen, dat een overdracht naar Marokko echter een reis, opeenvolgende omgevingsveranderingen en opeenvolgende opvangveranderingen zou impliceren, die onvermijdelijk uiterst schadelijk zouden zijn voor haar en een verhoogd risico op besmetting zouden veroorzaken, dat onder deze omstandigheden, aangezien de huidige gezondheids crisis, een terugkeer naar Marokko absoluut ondenkbaar is, dat indien zij naar Marokko zou terugkeren, zij zou worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting, met name voor zover er geen garanties zijn dat zij daar van een opvang zal kunnen genieten, dat een terugkeer naar Marokko bijgevolg ongetwijfeld een onmenselijke en vernederende behandeling zou zijn in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat de grenzen bovendien tussen Marokko en België nog steeds gesloten zijn, dat de verwerende partij, op de dag dat zij de bestreden beslissing heeft genomen, heel goed wist dat de verzoekende partij geen gevolg zou kunnen geven aan het bevel zonder risico, een belangrijk risico, te nemen voor haar gezondheid en haar leven, dat een overheidsinstantie van een persoon niet kan eisen dat zij risico's zou nemen en wettelijke bepalingen zou schenden, in het bijzonder de noodmaatregelen die genomen werden om de verspreiding van een pandemie zoals het coronavirus te beperken, dat de bestreden beslissing niet alleen in strijd is met het ministerieel besluit van 18 maart 2020 maar dat de verwerende partij ook een onbegrijpelijk laakbaar gebrek aan voorzichtigheid aan de dag heeft gelegd.

3.32. Met haar betoog gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat het bestreden bevel voortvloeit uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet en steunt op de vaststellingen dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Deze vaststelling wordt door haar niet betwist. Zij maakt niet aannemelijk dat de coronamaatregelen het nemen van het bestreden bevel in de weg zouden staan noch dat het bestreden bevel hierdoor niet uitgevoerd kan worden. Met haar betoog dat bestaat uit de loutere bewering dat de grenzen tussen Marokko en België nog steeds gesloten zijn, toont de verzoekende partij immers geenszins aan dat Marokko geen eigen onderdanen zou terugnemen noch maakt zij aannemelijk dat repatriëringen compleet onmogelijk zijn.

Door louter te stellen dat een overdracht naar Marokko een reis, opeenvolgende omgevingsveranderingen en opeenvolgende opvangveranderingen zou impliceren, die onvermijdelijk uiterst schadelijk zouden zijn en een verhoogd risico op besmetting zouden veroorzaken, maakt zij dit geenszins aannemelijk. Zij toont niet aan dat onder deze omstandigheden een terugkeer naar Marokko absoluut ondenkbaar is, dat, indien zij naar Marokko zou terugkeren, zij zou worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting, met name voor zover er geen garanties zijn dat zij daar van een opvang zal kunnen genieten. Daarnaast wijst de Raad de verzoekende partij graag op de mogelijkheid, voorzien in artikel 74/14, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, om een gemotiveerd verzoek in te dienen om de termijn om het grondgebied te verlaten, zoals bepaald in de bestreden beslissing, te verlengen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij van deze mogelijkheid heeft getracht gebruik te maken.

Waar de verzoekende partij meent dat een overheidsinstantie van een persoon niet kan eisen dat hij risico's zou nemen en wettelijke bepalingen zou schenden, in het bijzonder de noodmaatregelen die genomen werden om de verspreiding van een pandemie zoals het coronavirus te beperken, toont zij geenszins aan welke rechtsnorm zij zou overtreden door uitvoering te geven aan een door de overheid opgelegd bevel om het grondgebied te verlaten. In zoverre de verzoekende partij verwijst naar het ministerieel besluit van 18 maart 2020, toont zij geenszins aan welke bepalingen van het ministerieel besluit de verwerende partij *in casu* overtreden heeft.

3.33. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, *in casu* Marokko, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Met haar algemeen en niet onderbouwd betoog omtrent het coronavirus, verliest de verzoekende partij uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De verzoekende partij wijst enkel op een verhoogd risico op besmetting bij een reis, omgevings- en opvangveranderingen, doch maakt zij niet concreet aannemelijk dat tijdens een terugreis de nodige veiligheidsmaatregelen niet gerespecteerd zouden kunnen worden. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij niet aantoonbaar is, dat, indien zij naar Marokko zou terugkeren, zij zou worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting, met name voor zover er geen garanties zijn dat zij daar van een opvang zal kunnen genieten. Voorts toont zij ook geenszins *in concreto* aan dat de nodige medische zorgen in geval van besmetting niet aanwezig zouden zijn in Marokko. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij met bovengenoemd betoog thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat er redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

De verzoekende partij verduidelijkt ook geenszins, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij wel concrete elementen en een begin van bewijs had overgemaakt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden en/of waardoor de verwerende partij gehouden was tot een meer uitgebreide motivering.

Een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel blijkt niet. Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd genomen, noch dat de beslissing strijdig is met artikel 3 van het EVRM of met artikel 4 van het Handvest.

Evenmin toont de verzoekende partij aan, gelet op voormelde vaststellingen, dat de verwerende partij gehouden was omtrent het coronavirus te motiveren. Zij toont aldus geen schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.34. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER